

Пролог

ТОМАС

Вересень, Сінгапур

Аварія розгортається перед моїми очима, наче уповільнені кінокадри.

Бачу у дзеркалах, як полум'я охоплює понівечені автівки — утім складно точно сказати, скільки саме їх влетіло у бар'єри позаду. Та я знаю напевне: ніхто не вибереться звідти неушкодженим — якщо вибереться взагалі.

— Червоний прапор, Томасе, — чую в рації зайві зараз слова інженера з перегонів. — Повторюю, червоний прапор. Рушай до піт-лейну¹.

Я не відповідаю. Не можу робити нічого, окрім як витріщатися на чорні клуби диму позаду, блимання вогнів і жах, що без упину розповзається навколо. Повірити не можу, що я не там. Хоч і був дуже близько.

Легко забути, наскільки небезпечною може бути Формула-1. Нині на трасі гинуть одиниці, тому ми іноді забуваємо про ризики, на які йдемо щоразу, коли сідаємо за

¹ Піт-лейн — ділянка з гаражами спортивних команд, розташована на внутрішньому повороті впритул до майданчика для змагань. (Тут і далі прим. ред., якщо не вказано інше.)

кермо. Утім, життя легко втратити. І смерть не завжди найгірше, що може статися.

— Вони вибралися? — запитую, коли до мене знову повертається здатність говорити.

Я не розпитую подробиці. Не хочеться. Не зараз.

Інженер мовчить. Я чую тільки, як шалено калатає моє серце.

— Ну ж бо, скажи, — видивляюся командні кольори, коли підїжджаю до піт-лейну, але практично нічого не бачу. — Пілоти вибралися з болідів?

І знову я залишаюся без відповіді. Інженер заговорив, лише коли я зупинився і почав вилазити з боліда, щоб краще роздивитися, хто ще припаркувався.

— Двоє вибралося, — нарешті відповідає той. — Заїд Юсеф. І Аксель Бергмюллер. Вони зараз у медиків.

Мене накриває шалена хвиля полегшення, а коли я помічаю позаду другий болід «Макморріс», то розпружуюся ще більше. Моему напарнику вдалося уникнути погромища.

— А решта? — напіраю я. Не можу більше відкладати це питання. — Кого ще зачепило?

Цього разу інженер відповідає швидше.

— Дева Андерсона, але йому вдалося уникнути найгіршого. З ним усе добре. Він пішов на своїх двох.

Я досі роздивляюся автівки й водіїв, намагаючись зрозуміти, кого ж бракує. Нас тільки двадцятєро. Завдання не таке вже й складне.

Раптом до мене доходить.

— А Лоренцо?

Мій інженер протяжно й повільно видихає, й від цього в шлунку стає важко. Колись в мене були проблеми з Лоренцо Кастеллуччі. Він систематично заробляв собі репутацію терориста на трасі. Я став жертвою його навіженого водіння і бажання довести самому собі, що він — син

чотириразового чемпіона світу. Через це траплялося чимало аварій, а небезпечних ситуацій ще більше. Глибоко в серці я завжди ненавидів його за це.

Але ніколи не побажав би йому подібного. Нікому не побажав би.

Та саме це я і зробив. Саме це я і сказав, але не думав, що мене підслухає хтось зі злими намірами. А все ж мене підслухали. Звісно. І тепер мої слова втілилися у найгірший можливий спосіб і переслідуватимуть мене вічно, незалежно від того, що буде з Лоренцо.

Я прокляв нас обох. І не знаю, чи вдасться комусь із нас це пережити.

Розділ 1

ТОМАС

*Два місяці по тому, листопад,
Лас-Вегас, штат Невада*

Непросто бути тим, кого в мотоспорті ненавидять най-
дуже.

Іноді мені здається, що я перебільшую. Знаю, що не є *найгіршим*, але для багатьох людей — тих, хто зараз у цьому місті, і тих, хто приїде сюди на наступні вихідні на Лас-Вегаське гран-прі — я, безперечно, входжу у п'ятірку найбільш ненависних. А бувають дні, як от сьогодні, коли можна на власній шкурі пересвідчитися, що я точно не перебільшую.

— Та пішов ти, — спльовує переді мною червонопикий чоловік. Його шкіра майже такого ж кольору, що й уніформа команди «Скудерії д'Амброзі», в яку він одягнений, з номером Лоренцо Каstellуччі спереду. — *Ти* зробив це з ним. *Ти* зруйнував його життя.

Зважаючи на те, що я не був безпосередньо причетний до аварії, після якої Каstellуччі паралізувало, його звинувачення трохи неточні. Але його не переконаєш, що це сталося через необачність його улюбленого пілота. Тож я тепер ворог номер один для спільноти, і все через те, що я сказав.

Я вдихаю, щоб заспокоїтися, і глипаю за його плече, шукаючи вихід із цієї неприємної розмови, але він стоїть між мною і місцем, де я мав би зараз бути — автобусом для вечірок, що стоїть на узбіччі за десять метрів від мене. Не думав, що наштотхнуся на розлюченого фана Каstellуччі перед парубоцькою вечіркою, але останнім часом мене можна назвати щасливчиком.

Поки решта гостей підіймається в салон, я стовбичу в пастці біля готелю, доки чоловік зганяє на мені свою лють. І просто піти я не можу, бо у завтрашній ранковій газеті з'явиться чергова розгромна стаття. Хоча, можливо, *варто* дозволити йому думати про мене найгірше. Не скажу, що у світі Формули-1 не буває скандалів. Стається різне: від шпигунства і шахрайства до темних оборудок і брудних грошей, що переходять з рук в руки. У цього спорту багата історія, і ми, пілоти, не виняток. Не можу пригадати жодного з нас, в минулому чи теперішньому, хто не втрапив би у якийсь скандал.

От хоча б Дев Андерсон і його стійкі до антибіотиків ІПСШ — чутки розпустила його колишня SMM-менеджерка, коли звільнилася в пориві люті. Знадобилися місяці й повна зміна іміджу, щоб очистити його репутацію і переконати спонсорів, що він не проблемний і що насправді в нього немає ІПСШ. Утім, деякі «сімейні» бренди досі відмовляються працювати з ним, а все через розповсюджену брехню. Ситуація була кошмарною, і він досі відроджується з попелу.

Краще вже вигадане венеричне захворювання Дева, ніж те, що всі дізналися, що я побажав смерті іншому пілотові Формули-1.

Та найгірше те, що саме це я і зробив. Ніякі мстиві колишні працівники нічого не вигадували, ніхто не монтував звукозаписи, щоб виставити мене в поганому світлі. Я все

сказав сам, і байдуже, що мені тієї ж секунди захотілося забрати свої слова назад. Вони вирвалися з мене в момент гніву по тому, як я ледь не загинув на трасі через того, на кого скаржився.

Найсмішніше, що я у цій спільноті досить давно і добре знаю, що завжди хтось слухає. А в цьому випадку хтось ще й записав кожне гнівне слово, що зірвалося з моїх губ в нашому гаражі. Не знаю, хто відповідальний за те, що це зафільмували й виклали в соціальні мережі, але вже за годину відео розлетілося в інтернеті.

Тоді це привернуло певну увагу, і я отримав свою порцію ненависті, але лише після аварії в Сінгапурі, що сталася два місяці по тому, я офіційно став тим, кого у Формулі-1 ненавидять найдужче.

Я розумію, чому так, тож нікого не звинувачую. Я, може, й не вірю у всю цю дурню про «те, що слова мають силу і треба бути з ними обережним», але знаю, що деякі люди вірять і звинувачують в аварії мене та мій емоційний вибух. Я — цап-відбувайло, якому щогодини погрожують смертю.

Треба набрати Дева і запитати, як йому вдалося виправити свою ситуацію. Може, й собі найняти ту SMM-менеджерку, що була в нього, ту, котра змінила суспільну думку на його користь. Я чув, що вона працює на Ріда Колмана — теперішнього основного пілота команди «Скудерія д'Амброзі». Та мені вона зараз треба більше ніж Рідові. З іншого боку, зважаючи на те, що Лоренцо був — є — частиною команди «д'Амброзі», навряд чи вони сердечно сприймуть те, що я переманю її до себе.

Моя команда робить усе можливе, щоб я не здавався повним бовдуром, тож мені залишається хіба що чекати, доки не розгориться черговий скандал і люди втратять до мене інтерес. Сподіваюся, що в найближчі кілька тижнів спливе новина про чийось таємну дитину. Схрещу пальці.

— Я розумію ваше занепокоєння, — уриваю я так тактовно, як тільки можу, бо понад усе хочу зараз сісти в автобус. — І я обіцяю, що надалі уважніше ставитимуся до того, що кажу і що роблю.

Тип витріщається на мене так, наче в мене друга голова виросла, а тоді його лють вихлюпується з новою силою, він називає мене *клятим претензійним британцем* і починає тицяти в мої груди своїм пальцем. Я у відповідь можу тільки зітхати.

Як би мені не хотілося втекти, сумніваюся, що в цілому Лас-Вегасі знайдеться для мене місцина безпечніша за мотобудинок команди «Макморріс» з їхньою першокласною охороною. Тож від перегонів у Сінгапурі мені доводиться терпіти таке на кожному гран-прі — п'ять перегонів, сповнених суцільних тортур. На жаль, має минути ще кілька днів, перш ніж я зможу втекти під захист власної команди й падоку¹, отже, зараз мушу усміхатися і терпіти.

Мене навіть не мало бути тут сьогодні. Я не той брат родини Максвелл-Браун, на якого тут чекають. Це мав бути Ендрю, мій старший брат і найкращий друг нареченого (ще з дитячих років). Але за кілька тижнів його дружина має народити їхню першу дитину. Тож він нізащо не ризикнув би пропустити таку подію, навіть задля оцього. Саме тому мене покликали як наступного найкращого кандидата, щоб представляти нашу сім'ю на завтрашньому весіллі, оскільки мій графік перегонів випадково збігся із весіллям. Я не очікував, що в комплекті йде запрошення на парубоцьку вечірку, але Ендрю чітко пояснив, що відмовити я не можу.

¹ Падок — термін, що може використовуватися на позначення поля для загальних змагань з автомобільних перегонів, зокрема Формули-1, де падок, окрім робочої зони, має гостьову.